

"Se oli kylmä tuulinen marraskuun ilta. Olimme matkalla kohti teatteria, Lisbeth, Maria ja minä. Oli "Kartanon" kaupungin kaikkien aikojen pisimpään ja menestyneimmin esitetyn näytelmän ensi-ilta. Juoksimme katuja pitkin, olimme jo vähän myöhässä kun saavuimme teatterin valoisaan aulaan ja tuuli ja kylmyys jäivät taaksemme. Aulassa oli valtavasti ihmisiä ja saimme tunteksia oikein kunnolla ennenkuin saimme annettua takkimme naulakkoon ja pääsimme kulkemaan vähän väljemmille vesille. Aloin nopeasti päästä tunnelmaan kun kuljimme ihmisjoukossa eteenpäin. Se oli sellaista jännitystä että jotain hienoa on tulossa. Äkkiä ovi aulan laidalla pamahti auki ja näin neljän raajan varassa juoksevan klovnin ryntäävän saliin, säikäyttäen ihmiset huudoillaan. "MINÄ TIEDÄN MURHAAJAN! MINÄ TIEDÄN MURHAAJAN!" Se huusi juosten ja saaden ihmiset väistymään hämmentyneinä tieltä ja heti sen kannoilla ryntäsi kaksi vahtia. "MINÄ TIEDÄN MURHAAJAN! HÄN ON" Juuri kun hän oli sanomaisillaan sitä nimeä vahti sai hänestä melkein otteen ja hän joutui syöksymään ihmisten välistä karkuun.. Minä, Lisbeth ja Maria seisoimme aivan lähellä ja näin kuinka klovnin meikin alta näkyi nuoren miehen kasvon piirteet. Yhtäkkiä hän katsoi minua ja näin hänen alkavan sanoa sitä murhaajan nimeä. Minä aivan säikähdin, en minä sitä halunnut kuulla, mutta silloin hän joutui jo juoksemaan karkuun vahteja eikä hän pystynyt enää huutamaan. Miehet ajoivat häntä koko ajan takaisin kohti ovea josta hän oli tullutkin, karanneena kai jostakin talon sisuksista. Äkkiä klovni menetti malttinsa. Hän alkoi nauraa villisti juosten ihmisten keskellä. Jotkut miehet kyselivät häneltä murhaajan nimeä tupakat kädessään muttei hän ehtinyt pysähtyä. Hän joutui väistelemään koko ajan ettei jäisi kiinni ojentuviin käsiin eikä hän kohta nauranut enää, päinvastoin, hän alkoi näyttää yhä hätäntyneemmältä. Hän huohotti koko ajan sitä nimeä muttei saanut vedettyä tarpeeksi ilmaa ja vahdit saivat hänet ajetuksi koko ajan lähemmäksi ovea ja silloin klovni alkoi huutaa "HIRVEÄÄ, SE ON LIIAN HIRVEÄÄ! HÄN ON..!" Silloin vahdit saivat hänet työnnetyksi oviaukosta ulos ja lause päättyi kammottavaan huutoon joka katkesi äkkiä oven pamahtaessa kiinni. Ihmiset aulassa jäivät seisomaan ja katsomaan hämmentyneinä, jotkut hymyillen epävarmasti, miehet jäykkinä ikäänkuin nyökytellen, ennenkuin he taas saivat asiasta kiinni ja silloin ovet jo aukenivat ylhäällä rappusten yläpäässä. Suuret pariovet olivat nyt leväällä ja ihmiset lähtivät nousemaan rappusia ylös tummanpunaisella matolla. Me etsimme ja löysimme paikkamme korkealta katsomosta ja aloimme riisua takkejamme. Kävimme istumaan ja katselimme salia. Tämä oli, ei aivan ensimmäinen kerta teaterissa, mutta ensimmäinen kerta täällä, kaikkein suurimmassa ja kuuluisimmassa ja se oli tosiaan suuri. Tuskin näin ihmisiä salin toisella puolella asti. Sitten valot alkoivat hitaasti himmetä ja sammua kokonaan ja verhot vetäytyivät edestä sivuun. En nyt ala kertomaan näytelmän juonta tässä sen enempää, sehän jo tiedetään entuudestaankin, mutta sen sanon, että onnistui se siltikin taas yllättämään loppuratkaisullaan. Kun näytelmä oli loppunut ja kaikki näyttelijät seisoivat näyttämöllä kukkineen ja ihmiset antoivat aplodeja kiihkeinä, innoissaan ja kuumissaan. Näyttelijät palasivat vielä kerran lavalle, kumarsivat ja verhot alkoivat sulkeutua, silloin kuului kuuluttajan ääni. "HYVÄT NAISET JA HERRAT. TÄNÄ ILTANA JÄTTÄÄ HYVÄSTINSÄ TÄLLE TEATTERILLE SUURI NÄYTTELIJÄ, SUURI IHMINEN, CAMERON B! HÄN EHTI... HÄN EHTI MUIDEN SUURTEN ROOLIENSA OHELLA NÄYTELLÄ VIIDESSÄ ERI ROOLISSA TÄSSÄ NÄYTELMÄSSÄ JA OLI MUKANA LÄHES JOKAISESSA NÄYTÖKSESSÄ SEN 15:N ESITTÄMIS VUODEN AIKANA. TÄSTÄ NÄYTELMÄSTÄ TULI HÄNELLE KAIKKEIN RAKKAIN JA SEN MYÖTÄ HÄNKIN NYT SIIS AIKOO JÄTTÄÄ JÄÄHYVÄISENSÄ MEILLE TÄNÄ ILTANA, MUTTA VIELÄ KERRAN YLEISÖN EDESSÄ, LEGENDAARINEN CAMERON B!" Mahtavat suosion osoitukset täyttivät salin, olihan hän tänäänkin näytelmän pääosassa aivan loistava ja nyt hän äkkiä onkin jo lopettamassa

uraansa. Suosion osoitukset vaimenivat ja hiljenivät kokonaan. Kaikkien katseet olivat nyt suuntautuneet yksinäiseen harmaatukkaiseen mieheen,joka seisoj verhojen edessä näyttämöllä.Katsoin häntä erityisen tarkasti. Hän näytti jo aika vanhalta,mutta jotakin karismaa hänessä kyllä silti oli. Hän seisoj ja odotti yhä sitä merkkiä joka kertoi hänelle milloin on täsmälleen oikea hetki aloittaa, sekin on kyky joka on vain harvoilla,kaikkein parhailla. Sitten kului vielä pitkän aikaa jona aikana hän ei sanonut sanaakaan eikä nostonut edes katsettaan. Katsomossa alkoi syntyä jo pientä liikehdintää,hän ei tavoita meitä nyt ajattelin,eijotain on vialla. Joko miehen ääni ei kanna tänne asti tai äänentoistolaitteissa on jotain vikaa. "Eikö tänne kuulu tarpeeksi hyvin?" kysyin viereltäni Lisbethiltä joka katsoi minua pitkään. Mies seisoj yhä hiljaa. Sitten kului kauan aikaa eikä tapahtunut yhtään mitään. Aloimme jo pikkuhiljaa kyllästyä,näytelmä oli kyllä ollut hyvä mutta tämä... Ihmiset alkoivat jo pikkuhiljaa liikehtiä levottomasti ja puhella ympärillä ja kun lisää aikaa kului niin yleinen hälinä yltyi ja ihmisiä alkoi nousta ja pukea takkeja päälleen. Eikä tämä nyt onnistukaaan? Vanha mies näyttämöllä alkoi näyttää ihmisiä pysymään paikoillaan ja hiljenemään,mutta mitään muuta hän ei sitten kuitenkaan tehnyt ja hitaasti ihmiset alkoivat nousta kaikkialla ylös. "VANHA MIES JO" kuulin jonkun sanovan kuuluvalla äänellä takanamme ja ihmiset nauroivat ja kääntyivät katsomaan. Uskomatonta!Tämä mies näytteli vielä asken niin loistavasti ja seisoo nyt tuolla, epävarma ilme kasvoillaan ja näyttää käsillään että hiljaisuus,pyydän hiljaisuutta. Mutta usko on jo kadonnut hänen kasvoiltaan ja ihmiset hääisevät yhä enemmän. Ihmisiä nousi seisomaan meidän edessämmekin ja alkoi pukea takkeja ylleen. Me istuimme vielä katsomossa yrittäen nähdä näyttämölle. Siellä se mies näytti jo niin tavalliselta,aivan tavalliselta miehelta vailla mitään karismaa,selvästi jo epäillenkin isäään.Ihmisiä alkoi pikkuhiljaa lipua käytävää pitkin ylöspäin oville ja silloin tunnelma alkoi muuttua. Se alkoi katsomon etuosasta,jossa ihmiset hiljenivät ja kääntyivät katsomaan näyttämölle. Supina loppui siihen paikkaan. Se loppui sitä mukaa kun se nousi ylemmäs katsomossa. Minä näin sen nousevan kuin aallon ja sitten se tavoitti jo meidätkin ja aloimme tuntea outoja tunteita. Katkeruutta ja kovaa vihaa jostakin syystä,jota en pystynyt käsittämään. Se tuli yhä uudelleen ja uudelleen kuin aalto,kunnes se muuttui melkein sietämättömäksi. Silloin tunne alkoi hitaasti muuttua vähän ikoisemmaksi,yhä edelleen hauskemaksi. Se alkoi jo hymyilyttää. Yleisön joukosta kuului naurua,purskahduksia jopa hajanaisia vihellyksiä. Ja sitten hitaasti,se muuttui kauniimmaksi,paljon kauniimmaksi ja yleisö antoi viimein periksi. Se alkoi taputtaa, Se uskoi jo! Se luuli jo että tämä mies oli täysin lyöty,mutta hän näytti että ei! Ei! Näin tehdään teatteria,tätä se on parhaimmillaan.Kuin jonkun toisen tunteet saisivat hetkeksi vallan ja kuljettaisivat kuin jonkin taian ohjaamina kunnes... Kohtaisi jotain ihmeellistä,uutta ja käsittämätöntä joka ei unohtuisi koskaan. Se mies näytti nyt mahtiaan. Nyt vasta ihmiset uskoivat. Aplodit yltyivät eikä niistä meinannut tulla loppua lainkaan. Meidän,Lisbethin,Marian ja minun täytyi lähteä kesken jotta ehtisimme viimeiselle bussille,mutta ihmiset jäivät sinne vielä antamaan aplodeja lähtiessämme. Seuraavana päivänä. Makailen kotona sängyllä ja lueskelen. Olen syönyt koko päivän pähkinöitä ja nyt olen niin täynnä kuin vain suinkin voin olla. Maha on paisunut aivan suunnattomaksi palloksi. Selailen lehtien sivuja ja heittelen niitä sitämukaa lattialle luettuani. Sitten makaan tuijottaen paljasta kattoa yläpuolellani,miettimättä kai oikein mitään. Olen 15-vuotias. Suljen silmäni ja ajatukset karkaavat. Ne palaavat eilis iltaan. Muistan ihmiset esittämässä sitä näytelmää kirkkaissa valoissa,kunnes verhot sulkeutuivat ja sitten se mies oli seisomassa yksin näyttämöllä. Sitten tapahtui jotain. Tunteita,muistan tunteita,niin voimakkaita ja todellisia että niiden mukana kul ki voimatta sitä estää, aivan kuin toiseen maailmaan ja elämään. Ihmeellisiä outoja tunteita vaikka mitään sellaista ei todellisuudessa tapahtunutkaan. Vain se mies

seisomassa yksin näyttämöllä ja ne tunteet jotka koko ajan kulkivat lävitseni. Se oli ihmeellistä ja samalla pelottavaa. Jotain jota ei ehkä kuuluisi elämässään koskaan edes kokea. Käännyin selälleni ja tuijotan kattoon. Minäkin haluaisin olla jotakin sellaista. Tehdä jotakin aivan outoa ja epätavallista. Millaisiakohan kykyjä minulla on? Alan miettiä taitoja ja taipumuksia joita olen huomannut itselläni olevan, mutta mitään erityistä ei tule mieleen. Alan taas vain tuntea samaa arkista tylsyyttä. Käännyin hitaasti ja tuijotan eteeni huoneeseen. Tunnelma on muuttunut. En tiedä miksi mutta tunnen nyt elämän tuskaa. Se meinaa vallata minut ja olen vasta niin nuori. Minusta tuntuu että minun pitäisi itkeä mutta minä en pysty. En tiedä mitä tämä voi olla, elämä on niin... Tuskallista nyt vain. Sitten se hitaasti häipyy. Huomaan että olen saanut puserrettua pari kyyneltä ja minut valtaa taas sama arkinen tyhjyys jota tunsin aikaisemminkin. Mitä täällä oikein tapahtui? Ensimmäistä kertaa minä mietin mitään tällaista. Olenko voinut erehtyä tunteistani? Muistelen kaiken näköistä ja yritän miettiä äskeisiä hetkiä, mutta saa siitä mitään selkeää otetta. Minä siis makailen tässä ja kääntelen elokuva lehtisen sivuja ajatuksissani. Tekstit ja kuvat vilahtelevat ohitse ja minä olen aivan muissa maailmoissa. Silloin hänen kuvansa kääntyy esiin ja äkkiä minä tiedän miten hän teki sen. Nousen sängystä ja valtava into täyttää mieleni kun alan kävellä huoneessa edestakaisin. Näen edessäni kaikki valtavat mahdollisuudet jotka avautuvat ja astun rohkeasti eteenpäin seuraavan askeleen ajatuksissani kohti menestystä. Seuraavana lauantaina on ensimmäinen näytös. Olen varannut siihen koko aamupäivän ja laittanut ilmoituksia kaikkialle. Keittiön oveen, alas rappuun ilmoitustaululle ja Lisbethin ja Marian koululaukkuihin. Meille on tulossa jotain sukulaisiakin ja väkeä on silloin paikalla enemmän arvion mukaan jopa 20. Ja nyt heitä jo tulee... Joka puolella huoneistossa, meidän kodissamme on väkeä. Olohuoneeseen on laitettu penkkejä ja olen salannut hyvin tarkkaan mistä tässä esityksessä on kysymys. Vain paita ja hame päälläni olen valmis esitykseen josta on alkava historiallinen menestysten sarja. Väkeä on tosi paljon. On naapurin Heinokset, Erkki ja Liisa, jotka jostain syystä ovat tulleet ja katsovat minua arvioivasti. Isä ja äiti, on serkkuni, mummo ja vaari, Lisbeth ja Maria, pikkuveljeni ja hänen kaverinsa ja Ronkaisen Katri joka on 17 ja asuu alemmassa kerroksessa ja kaikki he katselevat minua ja arvelevat mitä tekisin. Olen salaa mielessäni hyvin innostunut ja tunnen onnistuvani. Klo 12 kaikki istuvat jo olohuoneessa penkeillä, neljässä rivissä ja sieltä kuuluu juttelua ja puheen sorinaa. Minä seison nurkan takana keittiössä ja mietin vielä hätäisesti niitä sanoja jotka sanon ensiksi. Sitten olohuoneessa tulee aivan hiljaista ja äiti näyttää merkin ja minä tulen esiin nurkan takaa. Minä kävelen heidän eteensä ja aloitan. "OI TÄTÄ TUSKAA" Pitelen kädelläni vatsaa ja heilautan toisella kädelläni ilmaa edessäni. "OI OI TÄTÄ TUSKAA" Sanon uudelleen ja ja katselen heitä, mutta he eivät vielä ymmärrä mitä tarkoitan. Sitten se saavuttaa ensimmäisen penkkirivin ja ilmeet muuttuvat, silmät laajenevat ja katse alkaa harhaila. Sitten toinen rivi ja kolmas ja tunnelma on vallannut koko huoneen. "OI OI TÄTÄ TUSKAA OI OI!" Sanon ja painelen kädelläni vatsaani. Tiedän että että jokainen tajuaa mitä tarkoitan. "ENPÄ OLISI USKONUT ELÄMÄNI AAMUNA" Lausun kirkkaalla äänellä katse laskeutuen merkitsevästi eturivin jalkojen juureen. Äiti tuijottaa minua epätoivoinen ilme kasvoillaan ja nyt tiedän että he ovat vallassani. Isä rykii ja kiskoo kaulustaan voimakkaasti onnettoman näköisenä ja pikkuveli on piilossa edessä istuvien takana. "EN USKO ETTÄ SELVIYDYN" He nostavat katseensa katsoen minua. "JOS EN SAISI RAKKAUTTA" Painan vielä kädellä varmuuden vuoksi pari kertaa ja kumarran ja silloin tapahtuu jotain jota en ollut ottanut huomioon ja joka melkein paljastaa minut. Onneksi eturivissä ensimmäisinä istuvat mummo ja vaari jotka ovat jo melkein kuuroja ja kun vilkaisen heitä salaa huomaan etteivät he ole huomanneet mitään. Ojentaudun ja alan ottaa vastaan suosion osoituksia kasvot kuumottaen

ja hymyillen onnellisena. Äiti nousee,tulee luokseni ja haluaa niin että olen ihan rutistua. Muutkin nousevat penkit kolisten ja salamavallo välkähtää. Kaikkien katseet tavoittelevat minua ja minä heilautan kättäni vielä heille ja juoksen takaisin keittiöön. Menen heti eteisen vessaan,lukitsen oven ja katson iteseäni peilistä. Näen siellä heleänä punoittavat ja kuumottavat kasvot joista katsovat vakaat ja kirkkaat silmät ja ehkä niiden ilme on vähän kokeneempi,hiukkasen vanhempi. Se oli lähellä,aivan lähellä etten paljastunut,ajattelen mielessäni. Minun täytyy olla paljon huolellisempi seuraavalla kerralla. Istun pytylle pissalle ja mietin samalla asiaa. Myöhemmin,asiaa ensin pitkään pohdittuani,valmistin itselleni eräänlaisen suuttimen. Se oli kynänpään muovisuojuksesta tehty ja se oli eräänlainen äänenvaimentaja. Sen jälkeen kaikki toimikin todella hyvin. Niin,menestysten sarja siitä todella alkoi. Nyt kun muistelen jälkeinpäin niitä aikoja,niin minä todella aloin muuttua niinä päivinä hiukkasen joksikin isommaksi. Joksikin jolla oli valtaa aivan tavallisten asioiden yli,jopa yli ihmisten. Siinä oli jotain maagista joka sai heidät kunnioittamaan minua ja tuntemaan kai jonkinlaista alkukantaista pelkoakin ja täytyy sanoa,että taisin vähän pelätä sitä itsekin silloin. Mutta innostus oli aina voimakkaampi ja se vei minut mukanaan eläytymään rooliini ja se vei mukanaan heidätkin,katsojani,yleisöni yhä uudelleen. Ensimmäisen käsityökerhon pikkujoulujuhlissa,äitini sinne viemänä ja sitten ensimmäistä kertaa oikealla näyttämöllä,hurraavien järjestömiesten edessä,Heinosen Ekin sinne pyytämänä. Menestys oli saavutettu,mutta tällä kertaa se oli paljon vaikeampaa. Sali oli suurempi ja avarampi ja siellä kävi tuuli. Ehkä joku oli jättänyt oven auki salin laidalta tai ikkuna oli auki,mutta tunnelma minasi alkaa vähän väliä kadota ja hälvetä ja minun oli paineltava mahaani tosi tiheään hokien "Oi tätä tuskaani" saadakseni sen pysymään aistittavana. Nopeammin ja useammin kuin olisi ollut mielestäni sopivaa taiteellisen vaikutelman kannalta. Mutta he näyttivät kuitenkin tyytyväisiltä. Olin laajentanut ohjelmaani lisäten siihen kauniin osan joka sai sävynsä lapsuudestani ja liittyy ensimmäisiin muistoihini elämässäni. Siinä kohotan käteni ilmaan ja laulan laulua jota muistellaan minun jo seimessä laulaneen ja täytyy sanoa että tuulen vireestä oli silloin apua. Tunnelma pääsi ikäänkuin kirkastumaan ja kevenemään siinä kohdassa nopeammin ennenkuin "Ei tätä tuskaani" alkoi taas mahan paineluineen kaikkineen. Mutta se niistä teknisistä asioista. Minä sain palkkiona satasen ja ostin sillä uuden hameen esitystä varten. Loput säilyin lukolliseen lippaaseen jossa säilytin suutintani ja muita pikku salaisuuksia. Se oli kirja hyllyssä muiden tavaroiden joukossa ja pidin sitä aina lukossa ja avainta piilossa mutta silti kävi niin,että kun tulin eräänä päivänä huoneeseeni niin näin pikkuveljeni seisovan kirjahyllyn edessä,pitävän suutinta kädessään nenänsä alla nuuskien sitä. Lipas hyllyllä oli auki. "MITÄ HEMMETTIÄ SINÄ TEET?!" Minä huusin ja menin nopeasti ja kiskaisin sen hänen kädestään. Hän vain katseli minua ei minkäänlaisia ajatuksia tässä päässä,ilme kasvoillaan ja kääntyi sitten ja lähti huoneesta. Suljin oven ja katsoin suutinta kädessäni. En tiennyt mitä ajatella. Jos se oli saanut jotenkin haistelemalla sen selville..? Ei,en uskonut että se osaisi yhdistää sen sitä esityksiin. Mutta mistä se oli löytänyt avaimen? Ai niin...nyt muistin... Olin jättänyt sen lippaaseen juostuani puhelimeen ja lähdin sitten ulos samaa tietä Lisbethin kanssa. Ja sillä aikaa se oli tullut tänne ja avannut lippaan ja... No,tuskin siitä mitään vaaraa oli,eikä se nyt muuttanut mitään. Mutta se oli jo toinen virheeni,minun täytyi olla entistä varovaisempi. Seuraava esitys tapahtui maanantaina kotona. Paikalla olivat vaari,mummo,äiti,veljeni,Lisbeth ja Heinosen rouva. Enempää ei nyt tullut ja minun oli tyytyminen siihen. Esiintymis palkkio oli sillä kertaa 50; Valmistauduin huolellisesti pukeutumalla uuteen hameeseeni ja kertaamalla sanoja. Olin koko aamupäivän syönyt pähkinöitä joiden olin huomannut auttavan suuresti esityksen rakentamisessa. Olin ajatellut myös paljon sanomaani. Olin yrittänyt selvittää sitä

entisestään. Ajattelin että ehkä voisin jollakin tapaa opettaa ihmisille uutta elämän tietä. Että pystyisin ohjaamaan heidät nauttimaan sen ihanista kätkeyistä puolista, mutta se oli kaikki vielä kesken. Nyt yleisö jo odotti minua ja minä olin valmis esittämään sen minkä suinkin vain pystyin.

Sitten asennus hetkellä huomasin että se oli kadonnut. Arvasin heti että se oli tietysti veljelläni, joka oli jotenkin mieltynyt siihen. Hänen oli täytynyt vääntää jopa lipas väkisin auki saadakseen sen... Enpä olisi uskonut... No, minä hetken mietittyäni ymmärsin selvästi vaaran joka esitykseen nyt liittyi, mutta minä oli todellinen taiteilija. Olin hyvin valmistautunut ja aioin esittää näytelmän joka tapauksessa ja koettaa varoa vain liikoja ponnistuksia ja kumartelua. Seisoin siis taas jälleen kerran nurkan takana odottamassa yleisön asettumista paikoilleen istumaan. Sitten merkin saatua astuin esiin itsevarmana, tein käsilläni tietyn eleen, käännyn kerran ympäri ja olin kasvokkain yleisön kanssa. Otin vatsastani kiinni ja suljin tiukasti silmäni. "OI KUN SATTUU, OI KUN SATTUU!" Äiti nousi jo hätäisenä tuolilta, mutta minä jatkoin esitystä ja hän istuutui hitaasti takaisin. Tein tasaista aaltoilevaa liikettä käsilläni ja uutta oli se että lauloin samalla... "...TAAS ILO MINUT VALTAA... SE MINUT VALTAANSA SAA..." Painelin rytmikkäästi mahaani ja silloin kuului ääni jota kukaan ei kuitenkaan luullakseni kuullut. Huomasin kuitenkin kuinka vaari äkkiä kohensi päätään tuijottaen eteiseen päin, pää vinossa ja silmät mul juen paksujen lasien takana. Minä tein muutamia liikkeitä ja pari hyppyä ja siirryin sulavasti seuraavaan osuuteen. "OI TÄTÄ TUSKAA, OI TÄTÄ TUSKAA!" Ja tunnelma oli valmis, sanat iskivät kuin pajavasarat punaisena hehkuvaan rautaan. Heidän kasvonsa kuumottivat suloisen punaisina, aivan totisina uskoen kaiken, kaiken! Se oli ihanaa nähdä! Painelin reippaammin mahaani ja sain aikaan tunnelman joka nosti heitä jo ylös seisomaan katsoen minua. "OI OI TÄTÄ TUSKAA OI OI!" Iskin viimeistä niittiä joka sai heidät puristamaan silmänsä tiukasti kiinni ja kääntämään kasvonsa ylöspäin ja näin että äidillä ja Heinossella oli itku linssissä. "Se pierree" Vaari sanoi katsellen sivulle päin, pää kallellaan. Hän sääteli kuulokojetta joka hänellä oli toisessa kädessään. Tuijotin häntä tyrmistyneenä. Kuulokoje..?! Mutta eihän sillä sellaista ennen ollut..! ...ja tietysti siinä oli volyymin säätö, sillä se kuuli niin hiton tarkasti jokaisen äänen. "Tee vielä" Vaari sanoi suunnaten kojetta minua kohti.

"NOENHÄNMINÄNYTENÄÄLATEKEMÄÄNKUNKERRANSESITÄVARTAVASTEN KYTTÄÄ!!" huusin kuulokojeeseen ja lähdin kävelemään huoneesta. "Mitä se sanoi?" Vaari kysyi ja äiti nousi lähtien perääni, mutta minä olin jo sulkenut ja lukinnut huoneeni oven ja mennyt makaamaan sängylle. Kuulin kuinka äiti tuli oven taakse ja kokeili sen kahvaa. Se puhui jonkun kanssa siinä. "...Se on syönyt jotain, siitä se johtuu..." Sitten he hitaasti kulkivat kauemmaksi ja viimein äänet vaimenivat. Tiesin että vieraat olivat lähteneet. Makasin selälläni ja katselin kattoon. En tuntenut mitään. Ei mitään suurta romahdusta elämässäni tullutkaan, vain lievää hämmästyystä siitä että kaikki loppui jo näin aikaisessa vaiheessa... Minä olin jo antamassa heille jotakin... Minulla oli sanomani joka minusta oli tärkeä ja minä yritin sanoa sen heille omalla tavallani. Vähän enemmän elämän uskoa ja iloa vaarillekin mutta ei... Näpläilin peiton tupsua ajatuksissani ja katselin kattoon. Aurinko loi heijastuksia sen pintaan ja ne liikkuvat kauniisti luoden outoja kuvioita varjoihin. Hitaasti päivä kului. Sain olla rauhassa koko päivän. Viimein ilta hämärtyi ja alkoi kuulua hiljaista rapinaa kun oven alta työntyä esiin suutin ja kierähti lattialle. Annoin sen olla siinä ja nostin vasta mukaani kun menin keittiöön tekemään voileipiä. Muut katsoivat olohuoneessa televisiota. Palasin takaisin huoneeseeni ja menin sängylle makaamaan. Yö saapui. Istun yksin katsellen taivaan tähtiä... Ne loistavat kirkkaina ja tavoittamattomina omilla paikoillaan mustassa seinämässä, kaukana avaruuden toisella puolen. Sieltä ne tuikkivat kauniina, kauniina minulle yksin vilkuttaen... Kaikki oikeudet pidetään. Osittainkin lainaaminen, kopioiminen tai plagiointi tai esittäminen missä tahansa

formaatissa on kielletty ilman tekijan lupaa. Arto Nieminen